

ภาคผนวก

SPU CHONBURI

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา เพื่อการเว้นการเก็บ
ภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้รัฐบาลแห่ง
ราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

ความปรารถนาที่จะจัดทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยง
รัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ตกลงกัน ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ขอบข่ายคำานบุคคล

1. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสอง
รัฐเว้นแต่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญา

2. แม้จะมีบทบัญญัติอื่นของอนุสัญญา เว้นแต่วรรค 3 ของข้อนี้ รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง
อาจเก็บภาษีจากผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐนั้น (ตามที่ได้กำหนดไว้ภายใต้ข้อ 4 (ผู้มีถิ่นที่อยู่)) และโดย
เหตุผลของการมีสัญชาติอาจเก็บภาษีจากพลเมืองของรัฐ เสมือนว่า อนุสัญญายังไม่มีผลใช้บังคับ
เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ คำว่า “สัญชาติ” จะรวมถึงผู้ที่เคยมีสัญชาติซึ่งได้สูญเสียสถานภาพการมี
สัญชาติ โดยมีจุดประสงค์หลักในการหลีกเลี่ยงภาษี (ซึ่งได้กำหนดไว้ภายใต้กฎหมายของรัฐผู้ทำ
สัญญา) แต่เฉพาะระยะเวลาเพียง 10 ปีหลังการสูญเสียสถานภาพดังกล่าว ในกรณีของสหรัฐคำว่า ผู้มี
ถิ่นที่อยู่ จะรวมถึงผู้ที่เคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในระยะยาวตามกฎหมาย (ไม่ว่าจะได้รับการปฏิบัติภายใต้
ข้อ 4 หรือไม่ก็ตาม) การสูญเสียสถานภาพผู้มีถิ่นที่อยู่โดยมีจุดประสงค์หลักในการหลีกเลี่ยงภาษี
(ตามที่ได้จำแนกไว้ภายใต้ กฎหมายของสหรัฐ) แต่เฉพาะระยะเวลาเพียง 10 ปี หลังการเสีย
สถานภาพดังกล่าว

3. บทบัญญัติของวรรค 2 จะไม่มีผลกระทบต่อ

(ก) ผลประโยชน์ที่รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้มอบให้ภายใต้วรรค 2 ของข้อ 9
(วิสาหกิจในเครือเดียวกัน) วรรค 2 และวรรค 5 ของข้อ 20 (เงินบำนาญและสวัสดิการสังคม) และ
ภายใต้ ข้อ 25 (การจัดการเก็บภาษีซ้อน) ข้อ 26 (การไม่เลือกประติบัติ) และ ข้อ 27 (วิธีดำเนินการ
เพื่อความตกลงร่วมกัน) และ

(ข) ผลประโยชน์ที่รัฐผู้ทำสัญญาได้มอบให้ภายใต้ข้อ 21 (งานรัฐบาล) ข้อ 22
(นักเรียน และผู้ฝึกงาน) ข้อ 23 (ครู) และข้อ 29 (เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล) เนื่องในฐานะที่
บุคคลธรรมดา มิได้มีสถานภาพการมีสัญชาติหรือมิได้เป็นผู้ย้าย ถิ่นฐานเข้ามาในรัฐนั้น

4. อนุสัญญาจะไม่จำกัดวิธีการแยกออก ยกเว้น หักออก เครดิต หรือการลดหย่อนผ่อน
ผันอื่น ๆ ซึ่งได้มีอยู่ขณะนี้หรือในภายหน้าตาม

(ก) กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ หรือ

(ข) ความตกลงอื่นใดระหว่างรัฐ ผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

5. แม้จะมีบทบัญญัติของอนุวรรค 4 (ข)

(ก) แม้จะมีความตกลงอื่นๆ ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญาอาจเข้าร่วมเป็นคู่ภาคีข้อขัดแย้งไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับ มาตรการที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้หรือไม่ก็ตาม จะได้รับการพิจารณาโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐตามที่กำหนดไว้ในอนุวรรค 1 (จ) ของข้อ 3 (ค่านิยามทั่วไป) ของอนุสัญญานี้เท่านั้นและขั้นตอนภายใต้อนุสัญญานี้จะนำมาใช้บังคับกับข้อขัดแย้งนี้เป็นการเฉพาะ

(ข) เว้นแต่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจกำหนดว่ามาตรการทางภาษีไม่ได้อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ พันธกรณีเกี่ยวกับการไม่เลือกปฏิบัติของอนุสัญญานี้ จะนำมาใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการการดังกล่าวเป็นการเฉพาะยกเว้นสำหรับพันธกรณีเรื่องการให้การปฏิบัติอย่างคนชาติหรือการให้การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ ยิ่งตามที่อาจนำมาใช้บังคับในเรื่องการค้าขายสินค้า ภายใต้ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร พันธกรณีเรื่องการให้การปฏิบัติอย่างคนชาติ หรือการให้การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์นี้ ภายใต้ความตกลงอื่นๆ จะนำมาใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการดังกล่าวนี้

(ค) เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า “มาตรการ” คือ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ขั้นตอน คำตัดสิน การปฏิบัติหน้าที่ทางบริหารหรือแบบอื่นใดของมาตรการ

ข้อ 2 ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับ ได้แก่

(ก) ในประเทศสหรัฐ: ภาษีเงินได้ของรัฐบาลกลางที่จัดเก็บโดยประมวลรัษฎากรภายในประเทศแต่ไม่รวมถึงภาษีสวัสดิการสังคม (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีสหรัฐ”)

(ข) ในประเทศไทย: ภาษีเงินได้และภาษีเงินได้ปิโตรเลียม (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)

2. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ จะได้ตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ และเอกสารที่ราชการจัดพิมพ์เกี่ยวกับการนำไปใช้ประโยชน์ของอนุสัญญา รวมถึงคำอธิบาย ระเบียบ ข้อวินิจฉัย หรือคำพิพากษาศาล

ข้อ 3 บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า “บุคคล” รวมถึง บุคคลธรรมดา กองมรดก ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน บริษัท และคณะบุคคลใด ๆ

(ข) คำว่า “บริษัท” หมายถึงนิติบุคคลใด ๆ หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ค) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึงวิสาหกิจ ที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และหมายถึงวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ง) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือ หรือทางอากาศยาน ยกเว้นกรณีการเดินทางหรือเดินทางอากาศยานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

(จ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง

(1) ในกรณีของประเทศ สหรัฐ: รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทน และ

(2) ในกรณีของประเทศไทย : รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(ฉ) คำว่า “ประเทศสหรัฐ” หมายถึง ประเทศสหรัฐอเมริกาและเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ รวมถึงพื้นที่ ใดๆ นอกทะเลอาณาเขตของประเทศสหรัฐซึ่งตามกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายสหรัฐได้ กำหนดไว้ หรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศสหรัฐอาจใช้สิทธิได้ในส่วน ที่เกี่ยวกับการสำรวจและแสวง ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเล หรือของดินใต้ผิวดิน คำว่า “ประเทศสหรัฐ” ไม่รวมถึง เปอร์โตริโก เวกัวร์จิน ไอแลนด์ กวม หรือดินแดนอื่นที่ประเทศสหรัฐครอบครอง

(ช) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึงราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักร ไทยซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศ ได้ กำหนดไว้หรืออาจกำหนดในภายหลัง ให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้ สิทธิใน ส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้นๆ ได้

(ซ) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ” หมายถึง ประเทศสหรัฐหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ฉ) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีสหรัฐ หรือ ภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ญ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง

- (1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่เป็นคนชาติหรือมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมและหน่วยอื่นใดทั้งปวงที่มีสถาน ภาพ

ดังกล่าวนี้ตามกฎหมายที่ใช้บังคับ อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ใน อนุสัญญานี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของ รัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้ บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่นหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตกลง กำหนดความหมาย ร่วมกัน

ข้อ 4 ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ” หมายถึง บุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีใน รัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการ มีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สัญชาติ สถานจัดการใหญ่ สถานที่ก่อตั้ง หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะ คล้ายคลึงกัน คำนี้รวมถึงรัฐนั้น และส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น อย่างไรก็ดี คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้อง เสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุ เฉพาะการมีเงินได้ จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งไม่มีถิ่น ที่อยู่ในประเทศไทยภายใต้วรรคนี้ และผู้ซึ่งมีสัญชาติสหรัฐ หรือคนต่างด้าวที่ยอมรับให้มีถิ่นที่อยู่ ถาวร ในประเทศสหรัฐ (ผู้ถือ “กรีนการ์ด”) เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสหรัฐ ถ้าเพียงแต่บุคคล ธรรมดานั้นอาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่ มีที่อยู่ถาวรหรือที่อยู่เป็นปกติวิสัยในประเทศสหรัฐ ถ้าบุคคลนั้น มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยภายใต้วรรคนี้ จะถือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ และถิ่นที่ อยู่เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาของบุคคลนั้นจะถูกกำหนดภายใต้วรรค 2

2. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ ถาวรถ้า บุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทาง ส่วนตัว และทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐ ซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้า บุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่ เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่ มีที่อยู่เป็น ปกติวิสัยในทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็น คนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลง ร่วมกัน

3. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจาก บุคคลธรรมดา เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐคู่สัญญาแก้ไขปัญหา โดยความตกลงร่วมกัน และกำหนดการใช้บังคับอนุสัญญากับบุคคลดังกล่าว

ข้อ 5 สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญา คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” โดยเฉพาะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น

(ช) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหินหรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ

3. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” รวมถึง

(ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้งหรือกิจกรรมตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับโครงการนั้น หรือการติดตั้งเรือหรือแท่นขุดเจาะที่ใช้ในการสำรวจหรือนั้นดำเนินกิจกรรม ระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันแล้วเกินกว่า 120 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใด ๆ และ

(ข) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจผ่านทาง ลูกจ้างหรือบุคลากรอื่นที่จัดหาโดยวิสาหกิจเพื่อความมุ่งประสงค์เช่นว่านั้น ถ้า เพียงแต่

(1) กิจกรรมในลักษณะนั้นได้ดำเนินติดต่อกัน (สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้อง) ภายในรัฐนั้นเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า 90 วัน

ในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ โดยมีเงื่อนไขว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะต้องไม่ดำรงอยู่ในปี ภาษีใด ๆ ของการให้บริการนั้นเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันน้อยกว่า 30 วัน ในปี ภาษีนั้น หรือ

(2) การบริการได้กระทำในรัฐนั้นสำหรับวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องกันภายใต้ ความหมาย ของวรรค 1 ของข้อ 9

4. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่า รวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บ รักษาหรือ การ จัดแสดงสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อ ความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียง เพื่อ ความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือ สินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่น ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

(ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการรวมกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) เข้าด้วยกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการ รวมเข้ากันนี้ มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

5. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่า รวมถึง การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการเก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่ง วิสาหกิจเป็น เจ้าของเพื่อความมุ่งประสงค์ในการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าดังกล่าวเป็นครั้งคราว

6. แม้ว่าวิสาหกิจจะไม่มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งภายใต้วรรค ก่อนของข้อนี้ แม้กระนั้น วิสาหกิจจะถือว่าสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้า ดำเนินธุรกิจของรัฐนั้นผ่านตัวแทน ซึ่ง

(ก) มีอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น และใช้อำนาจนั้นเป็นปกติ วิสัยในรัฐนั้น เว้นแต่กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะที่กล่าวถึง ในวรรค 4 และ 5

ซึ่งถ้าประกอบธุรกิจโดยผ่านสถานธุรกิจประจำ จะไม่ถือว่าสถานธุรกิจประจำเป็นสถานประกอบกิจการภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น

(ข) จัดหาคำสั่งซื้ออย่าง เป็นปกติวิสัยในรัฐนั้นเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ

(ค) เก็บรักษาในรัฐนั้นซึ่งมูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจนั้น จาก การส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นปกติวิสัย

7. วิสาหกิจจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพียง เพราะที่วิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจของรัฐนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป ตัวแทน หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่า บุคคลเช่นว่านั้นกระทำการอันเป็นปกติ ในธุรกิจของตน อย่างไรก็ตามเมื่อมีข้อตกลงระหว่างตัวแทนและวิสาหกิจ การดำเนินกิจกรรมของ ตัวแทนนั้นได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามของ วิสาหกิจนั้น หรือวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น ตัวแทนดังกล่าวจะ ไม่ถือว่ามิสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี

8. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐ หนึ่งควบคุมหรือ อยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือซึ่งประกอบธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่ง บริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6 เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน) (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” หรือ “ที่ดิน” ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมาย ของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้น ตั้งอยู่อสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร และป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่า ด้วยทรัพย์สินที่เป็น ที่ดิน สิทธิ เก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวน ตายตัวเป็นค่าตอบแทนใน การทำงานหรือสิทธิในการทำงานในชุมแร้ แหล่งแร้ และ ทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่นส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยาน ไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7 กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะใน รัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งแต่ต้องเก็บจาก เงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น

(ข) การขายของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับของหรือ สินค้าที่ขาย โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ค) กิจกรรมธุรกิจอื่น ๆ ที่ประกอบการในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับการประกอบ ธุรกิจ โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร บทบัญญัติของอนุวรรค (ข) และ (ค) จะใช้บังคับ ถ้าเพียงแต่สามารถแสดงได้ว่าการขายหรือกิจกรรมต่าง ๆ นั้นไม่ได้ดำเนินการโดยสถานประกอบการถาวรเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงภาษีในรัฐผู้ ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้ง อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับถ้าสถานประกอบการ ถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอิสระอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน

3. ในการกำหนดเงินได้หรือกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งเกิดขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวรนั้นรวมถึง การจัดสรร หรือปันส่วนค่าใช้จ่ายในจำนวนที่เหมาะสมสำหรับการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดเงินได้หรือกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่

ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ หรือโดยอาศัยมูลฐานของจำนวนร้อยละที่เหมาะสมจากยอดรายรับทั้งหมดของสถานประกอบการถาวร ในกรณีที่บุคคลใดไม่สามารถขอเสียภาษีโดยอาศัยกำไรสุทธิที่แท้จริงของสถานประกอบการถาวรได้ มิให้ข้อความในวรรค 2 ของข้อนี้ ตัดหนทางของรัฐดังกล่าวจากการกำหนดเงินได้หรือกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีเช่น ว่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่กำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อน ๆ เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกัน เป็นปี ๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

7. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญาฯ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

8. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญา คำว่า “กำไรจากธุรกิจ” หมายถึงเงินได้ที่ได้รับการจากการค้าหรือธุรกิจใด ๆ รวมถึง กำไรจากการเช่าเรือ เครื่องบิน และตู้สินค้า รวมทั้ง รถพ่วง เรือบรรทุก และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งหรือตู้สินค้า ถ้ากำไรดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเงินได้จากการเดินเรือหรืออากาศยานใน การจราจรระหว่างประเทศ

9. ในการบังคับใช้วรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ วรรค 5 ของข้อ 10 (เงินปันผล) วรรค 5 ของข้อ 11 (ดอกเบี้ย) วรรค 4 ของข้อ 12 (ค่าสิทธิ) วรรค 1 (ก) ของข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) และวรรค 2 ของข้อ 24 (เงินได้อื่นๆ) เงินได้ที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในระหว่างที่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นยังดำรงสภาพอยู่ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ นั้นตั้งอยู่ แม้ว่า การจ่ายเงินได้จะล่าช้าออกไปจนกระทั่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นได้สิ้นสภาพลงแล้วก็ตาม

ข้อ 8 การขนส่งทางเรือและอากาศยาน

1. (ก) เงินได้หรือกำไรซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศสหรัฐได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศสหรัฐเท่านั้น

(ข) เงินได้หรือกำไรซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศไทยได้รับ จากการดำเนินการเดิน อากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น

2. (ก) จำนวนภาษีที่จัดเก็บโดยประเทศไทยจากเงินได้หรือกำไรที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสหรัฐได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศจะลดลง ร้อยละ 50 ของจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในกรณีที่ไม่มีอนุสัญญาฉบับนี้

(ข) จำนวนภาษีที่จัดเก็บโดยประเทศสหรัฐจากเงินได้หรือกำไรที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศจะลดลง ร้อย ละ 50 ของจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในกรณีที่ไม่มีอนุสัญญาฉบับนี้

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ รวมถึงเงินได้หรือกำไรที่ได้รับจากการเช่าเรือหรืออากาศยาน ถ้ากำไรจากการเช่าดังกล่าวเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับเงินได้หรือกำไรอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2

4. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการใช้ เก็บรักษาหรือเช่าตู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือบรรทุก และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งตู้สินค้า) ที่เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับเงินได้จากดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการ จราจรระหว่างประเทศ เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 และ 2 จะถือเป็นเงินได้จากดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจร ระหว่างประเทศ

5. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 วรรค 2 และวรรค 4 บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วยข้อ 9 วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือ โดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่าง วิสาหกิจทั้งสอง ในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างกันไป ากเงื่อนไขอันพึง มีระหว่างวิสาหกิจที่เป็นอิสระ กำไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นแต่ มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

2. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐ นั้นได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่จะ

มีแก๊วสหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจ อิสระถ้าสามารถตกลงได้ว่ารัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกได้กระทำถูกต้อง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้ เหมาะสมในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามค วร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของ รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ 10 เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตามเงินปันผลเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์เป็นบริษัทผู้ควบคุมอย่างน้อยร้อยละ 10 ของสิทธิออกเสียงของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล หรือ

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่นวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

3. อนุวรรค (ข) ของวรรค 2 และไม่ใช่อนุวรรค (ก) จะใช้บังคับในกรณีเงินปันผลจ่ายโดยบุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ สหรัฐ และเป็น Regulated Investment Company อนุวรรค (ก) ของวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับกับเงินปันผลที่จ่ายโดยบุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน ประเทศสหรัฐ และเป็น Real Estate Investment Trust และอนุวรรค (ข) จะใช้บังคับ ถ้าเพียงแต่เงินปันผลที่บุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของผลประโยชน์ถือสิทธิใน Real Estate Investment Trust น้อยกว่าร้อยละ 25 ถ้าไม่เช่นนั้นอัตราภาษีภายใต้กฎหมายในสหรัฐจะใช้บังคับหลักการของวรรคนี้ จะใช้บังคับกับเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยที่คล้าย คลึงกับบริษัทสหรัฐที่ได้อ้างถึงในวรรคนี้ บริษัทไทยจะคล้ายคลึงกับบริษัทสหรัฐที่ได้อ้างถึงในวรรคนี้หรือไม่ จะถูกกำหนดโดยการตกลงร่วมกัน ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ

4. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่น ๆ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไร ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้น ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน คำว่า “เงินปันผล” รวมถึงเงิน ได้จากการจัดการอื่น ๆ ด้วย รวมทั้งการก่อ

หนี้ผูกพัน การมีสิทธิในส่วนของผลกำไร ตามที่ได้กำหนดลักษณะไว้ภายใต้กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

5. บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผล นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากฐาน ประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นและการถือหุ้นในส่วนที่มีการ จ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐาน ประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) หรือ ข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี

ข้อ 11 ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่ง ดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ยเป็นสถาบันการเงินใด ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ย เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และได้ชำระเกี่ยวกับหนี้สินที่เกิดขึ้นจากผลของสินเชื่ อทางการค้า โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งเพื่ออุปกรณ์สินค้าหรือบริการใด ๆ เว้นแต่เป็นกรณีที่มีการขายระหว่างบุคคลนั้นมิได้ปฏิบัติต่อกันตามทางการค้า ปกติ และ

(ค) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับ การก่อหนี้ผูกพันที่มีสัญญาค้าประกันหรือประกัน โดยรัฐบาลนั้นจะได้รับการยกเว้น ภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล" หมายถึง

(ก) ในกรณีของประเทศไทย รัฐบาลของประเทศไทยและให้รวมถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(2) ธนาคารเพื่อการส่งออก - นำเข้า แห่งประเทศไทย

(3) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(4) สถาบันการเงินต่าง ๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยหรือองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นใด ๆ ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(ข) ในกรณีของประเทศสหรัฐ หมายถึง รัฐบาลของประเทศสหรัฐและให้รวมถึง

(1) ธนาคารรัฐบาลกลาง

(2) ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า

(3) บริษัทการลงทุนต่างประเทศของเอกชน

(4) รัฐต่าง ๆ และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(5) สถาบันการเงินต่าง ๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลสหรัฐหรือรัฐใด ๆ หรือ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

4. คำว่า “ดอกเบีย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้ หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับ หลักทรัพย์พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้อื่น ๆ ที่ถือเป็นเงินได้จากกรทำให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม คำว่า “ดอกเบีย” ไม่รวมถึงเงิน ได้ที่เกี่ยวข้องกับข้อ 10 (เงินปันผล)

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ วรรค 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นโดย ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือกระทำการให้บริการส่วนบุคคล ที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นและ สิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบียที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับ ประการสำคัญกับ (ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจํา นั้น (ข) กิจกรรมธุรกิจที่กล่าวถึงภายใต้ถ้อยวรรค (ข) และ (ค) ของวรรค 1 ของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) หรือข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบียจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเองส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามเมื่อบุคคลที่จ่ายดอกเบียไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐาน

ประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่ได้โดย เหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูล เหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกัน ระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้นส่วน เกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

8. บทบัญญัติของวรรค 1 , 2 และ 3 จะไม่ใช่บังคับกับผลรวมของส่วนเกินที่เกี่ยวข้องกับดอกเบี้ยส่วนที่เหลือใน United States Real Estate Mortgage Investment Conduit

ข้อ 12 คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้นแต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของคำสิทธินั้นเป็น ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ก) ของวรรค 3

(ข) ร้อยละ 8 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ข) ของวรรค 3

(ค) ร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ค) ของวรรค 3 และ)

3. คำว่า “คำสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อ

(ก) การใช้หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งซอฟต์แวร์และ ภาพยนตร์ และงานฟิล์ม เทป หรือการกระทำ อื่นๆ เพื่อถอดแบบสำหรับการใช้ที่เกี่ยวข้องกับการกระจาย เสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์

(ข) เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือ

(ค) เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือ หุ่นจำลอง แผนผังสูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทาง อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์คำว่า “ค่าสิทธิ” จะรวมถึงผลได้ที่ได้รับจากการ จำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับการผลิต การใช้ หรือการมอบให้ดังกล่าว

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของ ค่า สิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธิ นั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือกระทำการให้บริการส่วนบุคคล ที่เป็นอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้ง อยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือ ทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้อง ข้องในประการสำคัญกับ

(ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นหรือกับ

(ข) กิจกรรมธุรกิจที่กล่าวถึงภายใต้อนุวรรค (ค) ของวรรค 1 ของข้อ 7 (กำไรจาก ธุรกิจ) ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) หรือ ข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี

5 (ก) ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้น เอง ส่วน ราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามเมื่อบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิ นั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรหรือ ฐานประกอบการ ประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่า สิทธิ ที่ เกิดขึ้นนั้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐาน ประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

(ข) กรณีที่อนุวรรค (ก) ไม่ถือว่าค่าสิทธิเกิดจากแหล่ง ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และค่าสิทธินั้นเกี่ยวข้องกับการใช้หรือสิทธิในการใช้ทรัพย์สินหรือสิทธิใด ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐ หนึ่ง ตามที่ได้ระบุในวรรค 3 ค่าสิทธินั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐนั้น

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผล ประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่นจำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการ ใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตก ลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผล ประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละ รัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13 ผลได้จากทุน

1. แต่ละรัฐผู้ทำสัญญาอาจเก็บภาษีผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินตามบทบัญญัติของกฎหมายภายในของตน
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ผลได้จากการจำหน่ายเรือ อากาศ หรือ ผู้สินค้าที่ใช้หรือดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือผลได้จากการจำหน่ายสิทธิทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการใช้หรือดำเนินการทางเรือ อากาศยาน หรือผู้สินค้า อาจเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งวิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14 ภาษีสาขา

1. นิติบุคคลซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนอกเหนือไปจากภาษีที่ลดหย่อนให้ ตามบทบัญญัติอื่น ๆ ของอนุสัญญา
2. ในกรณีของประเทศสหรัฐ ภาษีดังกล่าวอาจเรียกเก็บได้เฉพาะจาก
 - (ก) “จำนวนซึ่งเทียบเท่ากับเงินปันผล” ของกำไรธุรกิจของนิติบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องในประการสำคัญ (หรือให้ถือว่าเป็นเกี่ยวข้องในประการสำคัญ) กับการประกอบการค้าหรือธุรกิจในประเทศสหรัฐ ที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรในประเทศสหรัฐหรือไม่ก็เข้าข่ายต้องเสียภาษีในประเทศสหรัฐภายใต้ข้อ 6 (เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน)) หรือข้อ 13 (ผลได้จากทุน) ของอนุสัญญานี้ อย่างไรก็ตาม และ
 - (ข) ส่วนเกินของดอกเบี้ยถ้ามีที่นำมาหักออกได้ในประเทศสหรัฐ ในการคำนวณกำไรของนิติบุคคลซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศสหรัฐ และพึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรในประเทศสหรัฐ หรือไม่ก็เข้าข่ายเสียภาษีในประเทศสหรัฐภายใต้ข้อ 6 (เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน)) หรือข้อ 13 (ผลได้จากทุน) ของอนุสัญญานี้จากดอกเบี้ยซึ่งจ่ายโดย หรือจ่ายจากสถานประกอบการถาวรหรือการค้าหรือธุรกิจในประเทศสหรัฐ
3. แม้จะมีบทบัญญัติอื่น ๆ ของอนุสัญญานี้ บริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหรัฐ และมีสถานประกอบการถาวรในประเทศไทยจะยังต้องเสียภาษีจากกำไรที่ส่งออกจาก ประเทศไทยตามบทบัญญัติของกฎหมายไทย
4. ภาษีต่างๆ ที่ระบุในวรรค 2 และ 3 ของข้อนี้จะไม่จัดเก็บเกินอัตรา
 - (ก) อัตราที่ระบุในวรรค 2 (ก) ของข้อ 10 (เงินปันผล) สำหรับภาษีต่าง ๆ ที่ระบุในอนุวรรค (ก) ของวรรค 2 และวรรค 3 ของข้อนี้ และ
 - (ข) อัตราที่เหมาะสมซึ่งระบุในวรรค 2 ของข้อ 11 (ดอกเบี้ย) สำหรับภาษีที่ระบุในอนุวรรค (ข) ของวรรค 2 ของข้อนี้

ข้อ 15 บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับใน ส่วน ที่เกี่ยวกับ บริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง

(ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นว่านั้นเงินได้ เฉพาะที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้นอาจ เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันถึงหรือมากกว่า 90 วัน ภายในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง กรณีเช่นว่านั้น เงินได้เฉพาะที่ผู้นั้น ได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือตกเป็นภาระแก่สถาน ประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นและ เกินกว่า 10,000 ดอลลาร์สหรัฐหรือเป็นเงิน ไทยในจำนวนเทียบเท่ากันในปีปฏิทินนั้น โดยไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ชดเชยให้แก่บุคคลนั้นหรือ ค่าใช้จ่ายที่ตกเป็นภาระ ของบุคคลนั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้อ้างถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์วรรณคดี ศิลปะ กิจกรรมการศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 16 บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 17 (ค่าป่วยการของกรรมการ) ข้อ 20 (เงินบำนาญและสวัสดิการสังคม) ข้อ 21(งานรัฐบาล) ข้อ 22 (นักเรียนและผู้รับการศึกษา) และ ข้อ 23 (ครู) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการ ทำงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะ ในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจ เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา ซึ่งรวมกันไม่เกินกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใด ๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปฏิทินปีที่เกี่ยวข้อง

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. โดยไม่ต้องคำนึงถึง บทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่วิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 17 ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการหรือเป็นผู้ที่ได้รับ มอบหมายของกรรมการ ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะกรรมการของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ยกเว้น การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

ข้อ 18 การจำกัดสิทธิประโยชน์

1. บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและได้รับเงินได้จากรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับสิทธิประโยชน์ทั้งหมดจากอนุสัญญานี้ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นถ้าเพียงแต่บุคคลดังกล่าวเป็น

(ก) บุคคลธรรมดา

(ข) รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือ ส่วนราชการ หรือ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

(ค) บุคคล

(1) มากกว่าร้อยละ 50 ของผลประโยชน์ (หรือในกรณีของบริษัทมากกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนหุ้นของแต่ละระดับของหุ้น) เป็นเจ้าของโดยตรงหรือทางอ้อมโดยบุคคลผู้มีสิทธิได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญา นี้ภายใต้อนุวรรค (ก) (ข) (ง) (จ) หรือ (ฉ) หรือโดยผู้ที่มีสัญชาติสหรัฐและ

(2) มากกว่าร้อยละ 50 ของเงินได้ทั้งหมดที่ไม่ได้ใช้โดยตรงหรือทางอ้อมเพื่อความรับผิดชอบ (รวมทั้งความรับผิดชอบสำหรับดอกเบี้ยหรือค่าสิทธิ) กับบุคคลที่ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญานี้ภายใต้อนุวรรค (ก) (ข) (ง) (จ) หรือ (ฉ) หรือ ผู้ที่ไม่มีสัญชาติสหรัฐ

(ง) บริษัทซึ่งระดับแรกของผู้มีการซื้อขายส่วนใหญ่ และเป็นปกติวิสัยในตลาดหลักทรัพย์ที่ได้รับการยอมรับ

(จ) บริษัทที่ถูกเป็นเจ้าของทั้งหมด โดยตรงหรือทางอ้อมโดยบริษัทที่ระบุในอนุวรรค (ง) โดยมีเงื่อนไขว่าแต่ละบริษัทที่มีส่วนเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ซึ่งอยู่ในข้อ กำหนดที่ใช้ควบคุมตามอนุวรรคนี้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐ หนึ่ง หรือ

(ฉ) หน่วยซึ่งเป็นองค์กรที่มีได้แสวงหากำไรและโดยสถานะภาพ ดังกล่าวได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน โดยมีเงื่อนไขว่า มากกว่าครึ่งของผู้รับประโยชน์ สมาชิก หรือผู้เข้าร่วมในองค์กร ดังกล่าวคือบุคคลที่มีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์ของอนุสัญญานี้

2. บุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งและดำเนินการควบคุม กิจกรรมในการค้าและธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งนั้น (นอกเหนือจากธุรกิจการจัดการหรือบริหารการลงทุน ยกเว้นกิจกรรมที่เป็นกิจกรรมการธนาคารหรือการประกันภัยที่กระทำโดยธนาคาร หรือบริษัทประกันภัย) แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 จะมีสิทธิได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรายการเงินได้ใดๆ ที่ได้รับจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้า

(ก) (1) เงินได้ซึ่งได้รับจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการค้าหรือธุรกิจที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐ แรก และ

(2) การค้าหรือธุรกิจที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกเกี่ยวข้องเป็นส่วนใหญ่กับธุรกิจหรือกิจกรรมที่ก่อให้เกิดเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งหรือ

(ข) เงินได้ซึ่งได้รับจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการค้าหรือธุรกิจที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

3. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยซึ่งเป็น "กิจการวิเทศนกิจ" ตามคำที่นิยามไว้ภายใต้กฎหมายของประเทศไทยจะไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ใดๆ ในสหรัฐ ภายใต้อนุสัญญานี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ใดๆ ซึ่งกิจการดังกล่าวได้รับจากประเทศสหรัฐ

4. ถึงแม้กระนั้น บุคคลซึ่งไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญาตามบทบัญญัติของวรรคก่อนนี้ อาจได้รับประโยชน์ของอนุสัญญาถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐซึ่งเงินได้ที่ กล่าวถึงเกิดขึ้นจะกำหนดให้

5. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 คำว่า "ตลาดหลักทรัพย์ที่ได้รับการยอมรับ" หมายถึง

(ก) NASDAQ System ซึ่งเป็นเจ้าของโดย National Association of Securities Dealers, Inc. และตลาดหลักทรัพย์ใดๆ ที่จดทะเบียนกับ Securities and Exchange Commission เป็น National Securities Exchange เพื่อความมุ่งประสงค์ของพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์ 1934

(ข) ตลาดหลักทรัพย์ใดๆ ที่ได้รับการยอมรับโดยคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และ

(ค) ตลาดหลักทรัพย์อื่นใดที่ตกลงโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

6. ภายใต้บทบัญญัติใดๆ ของอนุสัญญานี้ เงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับการปลดภาระทั้งหมดหรือบางส่วนจากภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น และภายใต้กฎหมายที่บังคับใช้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่กล่าวถึงบุคคลที่เข้าข่ายเสียภาษี โดยการอ้างอิงจำนวนของเงินได้ซึ่งส่งไปหรือได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และโดยมิได้อ้างอิงจำนวนเงินได้ทั้งหมด การปลดภาระที่ยอมให้ภายใต้อนุสัญญานี้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก จะใช้บังคับเฉพาะกับจำนวนเงินได้เท่าที่ได้ส่งออกไปหรือได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งระหว่างปีปฏิทินที่เงินได้ดังกล่าวเกิดขึ้นในปีต่อมา

7. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะแลกเปลี่ยนข้อมูลดังกล่าว トラบเท่าที่จำเป็นสำหรับการดำเนินการตามบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 19 นักแสดงและนักกีฬา

1. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) และ ข้อ 16 (บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิจักแสดง ละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ยกเว้นจำนวนทั้งหมดที่ได้รับโดยนักแสดงหรือนักกีฬาดังกล่าวจากกิจกรรมเช่น ว่านั้นที่ไม่เกิน 100 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ เป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่าต่อวัน หรือเป็น จำนวนรวมกันไม่เกิน 3,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเป็นเงินไทย ในจำนวนเทียบเท่าในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง

2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมที่กระทำโดยนักแสดง หรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้นมิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) ข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) และข้อ 16

(บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) เงินได้ของบุคคลอื่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้น ๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น เว้นแต่จะกำหนดว่าไม่มีทั้งนี้ กแสดงหรือนักกีฬา หรือบุคคล ได้เกี่ยวข้องโดยตรง หรือโดยทางอ้อมในกำไรของอีกบุคคลหนึ่งนั้นในลักษณะใดก็ตาม รวมถึงรายรับจากค่าตอบแทนที่ผ่อนชำระภายหลัง โบนัส ค่าธรรมเนียม เงินปันผล การแบ่งสรรระหว่างหุ้นส่วน และการแบ่งสรรอื่น ๆ

3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้จะไม่ใช่บังคับกับค่าตอบแทนหรือกำไรเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งโดยนักแสดงสาธารณะ ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุน สาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรวมทั้งส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 20 เงินบำนาญและสวัสดิการสังคม

1. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 21 (งานรัฐบาล) เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพื่อเป็นค่าตอบแทน สำหรับการทำงานในอดีตจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ผลประโยชน์จากสวัสดิการสังคมและเงินบำนาญสาธารณะอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ ผู้มีสัญชาติสหรัฐ อาจเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

3. เบี้ยรายปีที่ได้รับและเป็นเจ้าของผลประโยชน์โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น คำว่า “เบี้ยรายปี” ตามที่ใช้ในวรรคนี้ หมายถึง จำนวนเงินที่ระบุว่าเป็นการจ่ายตามระยะเวลาที่กำหนดระหว่างจำนวนปีที่กำหนด ภายใต้อัตราที่จ่ายคืนให้เพื่อเป็นการตอบแทนที่เหมาะสมและเต็มที่ (นอกเหนือจากการทำงานให้)

4. เงินค่าเลี้ยงดูที่จ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะ เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น คำว่า “เงินค่าเลี้ยงดู” ตามที่ใช้ในวรรคนี้ หมายถึง การจ่ายเงินเป็นงวดตาม ข้อตกลงแยกกันที่ทำเป็นลายลักษณ์อักษร หรือคำสั่งศาลให้หย่า ค่าใช้จ่ายในการหย่า หรือภาระการเลี้ยงดู ซึ่งการจ่ายนั้นพึงเก็บภาษีได้จากผู้รับตามกฎหมายของรัฐซึ่งผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่

5. การจ่ายเงินเป็นงวด ที่ไม่เกี่ยวข้องกับวรรค 4 สำหรับเงินค่าอุปการะบุตรซึ่งกำหนดขึ้นตามข้อตกลงแยกกันที่ทำเป็นลายลักษณ์ อักษร หรือคำสั่งศาลให้หย่า ค่าใช้จ่ายในการหย่า หรือภาระการเลี้ยงดูที่จ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวรัฐแรก

ข้อ 21 งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้สัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง

- (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
- (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารของรัฐ นั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 16 (บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) ข้อ 17 (ค่าป่วยการกรรมกร) และข้อ 20 (เงินบำนาญและสวัสดิการสังคม) จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทน และเงินบำนาญที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 22 นักเรียนและผู้รับการฝึกอบรม

1. (ก) บุคคลธรรมดาในขณะที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและในการอยู่เป็นการชั่วคราวนั้น บุคคลนั้นมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อ

(1) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นซึ่งเป็นที่ ยอมรับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(2) เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อให้มีคุณสมบัติที่จะประกอบวิชาชีพ หรือ วิชาชีพเฉพาะ หรือ

(3) เข้าศึกษาหรือดำเนินการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้ได้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัล จากองค์การรัฐบาล ศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณกรรม หรือการศึกษาจะได้รับยกเว้น

ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้อง ชื่องกับจำนวนที่ระบุในอนุวรรค (ข) เป็นระยะเวลาไม่เกินห้าปีภายในนับจากวันที่ผู้นั้นเข้ามาในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) จำนวนที่ระบุในอนุวรรค (ก) คือ

(1) รางวัลจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง

(2) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ

(3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่ให้อันรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นจำนวนไม่เกิน 3,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่ากันสำหรับปีภาษีใด ๆ

2. บุคคลธรรมดาในขณะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นผู้ อยู่ชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและอยู่ชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในฐานะเป็นลูกจ้างของหรืออยู่ภายใต้สัญญากับผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ

(ก) ต้องการความชำนาญทางวิชาการ ทางวิชาชีพ หรือประสบการณ์ทาง ธุรกิจจากบุคคลนอกเหนือจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐ แรก หรือนอกเหนือจากบุคคลที่เกี่ยวข้องเนื่องกับผู้มีถิ่นที่อยู่ดังกล่าว หรือ

(ข) ศึกษาที่มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่ได้รับการรับรองในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาไม่เกิน 12 เดือนติดต่อกัน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้จากบริการส่วนบุคคลในจำนวนรวมกันไม่เกิน 7,500 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่ากัน สำหรับ ปีภาษีใด ๆ โดยไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ชดเชยให้แก่บุคคลนั้นหรือค่าใช้จ่ายที่ตกเป็นภาระ ของบุคคลนั้น

3. บุคคลธรรมดาในขณะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นผู้อยู่ชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปีในฐานะผู้ เข้าร่วม โปรแกรมที่สนับสนุนโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น เพื่อมุ่งประสงค์หลักในการฝึกอบรม การวิจัยหรือการศึกษาจะได้รับยกเว้นภาษีโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับเงินได้จากบริการ ส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม การวิจัย หรือการศึกษา ดังกล่าวที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นจำนวนรวมกันไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่ากัน ในปีภาษีใด ๆ โดยไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ชดเชยให้แก่บุคคลนั้น หรือค่าใช้จ่ายที่ตกเป็นภาระของบุคคลนั้น

4. สิทธิประโยชน์ที่กำหนดภายใต้ข้อ 23 (ครู) และวรรค 1 ของข้อนี้ เมื่อถูกนำมา รวมกันหรือขยายเพียงชั่วระยะเวลาดังกล่าวจะไม่เกิน 5 ปีภายในนับจากวันที่เดินทางมาถึงของบุคคล

ธรรมดาผู้ขอรับสิทธิประโยชน์ดังกล่าวตามที่อาจถูกกำหนดด้วยเหตุผลอันสมควรหรือประเพณีปฏิบัติเพื่อให้บังเกิดผล ตามความมุ่งประสงค์ของการมาเยือนนั้นสิทธิประโยชน์ที่กำหนดภายใต้ข้อ 23 (ครู) จะไม่นำมาใช้กับบุคคลธรรมดา ถ้าระหว่างระยะเวลาก่อนหน้านั้น บุคคลธรรมดานั้นได้ใช้สิทธิประโยชน์ตามวรรค 1 ของข้อนี้

ข้อ 23 ครู

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาไม่เกินสอง ปีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยที่ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นซึ่งเป็นที่ยอมรับในรัฐนั้นและผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีโดยรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกสำหรับค่าตอบแทน จากการสอนหรือวิจัยสำหรับระยะเวลาไม่เกินสองปีนับจากวันที่ไปเยือนรัฐนั้นครั้งแรก เพื่อความประสงค์ดังกล่าว

2. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินได้จากการวิจัย ถ้าเพียงแต่การวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์สาธารณะและประการสำคัญไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของเอกชนบางคนหรือเอกชนอื่น ๆ

ข้อ 24 เงิน ได้อื่นๆ

1. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งไม่ว่าเกิดขึ้นที่ใดซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อน ๆ ของอนุสัญญานี้ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่ บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ดังที่ได้ระบุในวรรค 2 ของข้อ 6 (เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน)) ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของเงินได้นั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งดำเนินการธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือดำเนินการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้อง ข้อนี้ในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีดังกล่าวบทบัญญัติของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) หรือ ข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) แล้วแต่กรณีจะใช้บังคับ

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นด้วย

ข้อ 25 การบรรเทาภาระจากภาษีซ้อน

1. ตามบทบัญญัติและภายใต้เงื่อนไขและข้อจำกัดของกฎหมายของประเทศสหรัฐ (ซึ่งอาจจะแก้ไขเป็นครั้งคราวโดยไม่เปลี่ยนแปลงหลักการสำคัญที่เกี่ยวข้อง) ประเทศสหรัฐจะยินยอมให้ผู้มีถิ่นที่อยู่หรือผู้มีสัญชาติของสหรัฐถือเป็น เครดิตต่อภาษีสหรัฐที่เก็บจากเงินได้

(ก) ภาษีเงินได้ที่จ่ายให้ประเทศไทย โดยหรือในนามของผู้มีสัญชาติหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ดังกล่าว และ

(ข) ในกรณีของบริษัทสหรัฐผู้ถือหุ้นอย่างน้อยร้อยละ 10 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและบริษัทสหรัฐได้รับเงินปันผลมาจากบริษัทดังกล่าว ภาษีเงินได้ที่จ่ายในประเทศไทยโดยหรือในนามของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลซึ่งเป็นภาษีใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ ภาษีที่ระบุในวรรค 1 (ข) และวรรค 2 ของข้อ 2 (ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย) จะให้ถือเป็นภาษีเงินได้

2. ตามบทบัญญัติและภายใต้ข้อจำกัดของกฎหมายของประเทศไทย (ซึ่งอาจจะแก้ไขเป็นครั้งคราวโดยไม่เปลี่ยนแปลงหลักการสำคัญที่เกี่ยวข้อง) ภาษีสหรัฐที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐจะ ยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ นั้น เครดิตนั้นจะไม่เกินส่วนของภาษีไทยที่คำนวณไว้ก่อนการให้เครดิตตามจำนวนที่ เหมาะสมจากรายการเงินได้นั้นบทบัญญัติของวรรคนี้จะไม่ใช่บังคับในกรณีของเงินได้ ที่ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ตามอนุสัญญานี้ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 18 (การจำกัดสิทธิประโยชน์)

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการบรรเทาภาระจากภาษีซ้อนตามข้อนี้เงินได้จะถือว่าเกิดขึ้นเฉพาะกรณีดังต่อไปนี้

(ก) เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับ ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามนัยอนุสัญญานี้ (นอกเหนือจากเหตุผลแห่งการเป็นผู้มีสัญชาติตามนัยวรรค 2 ของข้อ 1 (ขอบข่ายด้านบุคคล)) จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

(ข) เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ซึ่งไม่อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามนัยอนุสัญญานี้จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก แม้จะมีประโยชน์ก่อนหน้า การกำหนดแหล่งเงินได้เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้จะอยู่ภายใต้หลักแหล่งเงินได้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองซึ่งใช้บังคับเพื่อความมุ่ง ประสงค์ในการจำกัดการให้เครดิตภาษีต่างประเทศหลักการของวรรคนี้จะไม่ใช่บังคับกับการกำหนดจำนวนที่จะใช้ภาษีต่างประเทศมาเป็นเครดิตต่อภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งนอกเหนือจากภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ระบุในข้อ 2 (ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย)

ข้อ 26 การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมายใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย

2. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต่อ ึงยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง ซึ่งคำลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลดใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

3. ยกเว้นในกรณีที่บทบัญญัติของวรรค 1 ของข้อ 9 (วิสาหกิจในเรือ) วรรค 7 ของข้อ 11 (ดอกเบียร์) หรือวรรค 6 ของข้อ 12 (ค่าสิทธิ) ใช้บังคับดอกเบียร์ ค่าสิทธิ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าอะไรที่จะต้องเสียภาษีของผู้มีถิ่นที่อยู่ ที่กล่าวถึงคนแรก จะนำมาหักได้ภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกัน เสมือนว่าเงินเหล่านั้นได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ของ วิสาหกิจนั้น ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมายใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนด กฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐ แรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

5. ไม่มีบทบัญญัติของข้อนี้จะแปลความเป็นการห้ามรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองเก็บภาษีตามทีระบุในข้อ 14 (ภาษีสาขา)

ข้อ 27 วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือ ทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำ สัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่ หรือ

กรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้วรรค 1 ของข้อ 26 (การไม่เลือกประติบัติ) ก็ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่เป็นคนชาติ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปี นับจากที่ได้มีการแจ้งการกระทำครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการเรียกเก็บภาษีอันไม่ เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตน ไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้า หน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่ เป็นไปตามอนุสัญญา

3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อ สงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญาโดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจตกลงเป็นการเฉพาะเพื่อ เพิ่มจำนวนใด ๆ ที่ ระบุไว้ในอนุสัญญาเพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและทางการเงิน

4. ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทั้งสองได้ตกลงตามที่ระบุในวรรค 2 และ 3 ภาษีที่ จัดเก็บจากเงินได้ดังกล่าว และการคืนเงินหรือการให้เครดิตภาษีจะยอมให้โดยรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ตามความ ตกลงดังกล่าว

5. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อซึ่งกันและกัน โดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกัน ตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ 28 การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การ ปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงนี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษี อากรที่อยู่ในขอบข่ายของบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ตราบเท่าที่ การเก็บภาษีอากรตามกฎหมายนั้น ไม่ขัดกันกับอนุสัญญา การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 (ขอบข่ายด้านบุคคล) ข้อสนเทศใดที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียว กันกับข้อสนเทศที่ ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้นและจะเปิดเผยได้เฉพาะ กับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้ง ศาลและองค์การ ฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บหรือการบริหารการบังคับ หรือการดำเนินคดีหรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่าย ของ อนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่ง ประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือใน คำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

2. ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของ งวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดต้อง

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหารโดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของ รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิชาชีพหรือกรรมวิธีทางการค้าหรือข้อสนเทศซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)

3. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 31 (การเลิกใช้) ถ้ารัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งร้องขอข้อมูลตามข้อนี้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะจัดหาข้อมูลซึ่งเกี่ยวข้องกับคำขอในวิธีการและเนื้อหาเดียวกันเสมือนหนึ่งว่าภายในรัฐที่ผู้กล่าวถึงรัฐแรกเป็นภายในของรัฐ อีกรัฐหนึ่ง และจัดเก็บโดยรัฐอีกรัฐหนึ่งการบังคับใช้ของวรรคนี้จะถูกระงับไว้จนถึงเวลาที่รัฐบาลของประเทศสหรัฐได้รับเอกสารทางการทูตจากรัฐบาลของประเทศไทยซึ่งบ่งชี้ว่าประเทศไทยได้เตรียมการและสามารถปฏิบัติตามบทบัญญัติของวรรคนี้ได้

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ อนุสัญญาจะใช้บังคับภายในทุกประเภทแม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 2 (ขบข่าด้านภาษี)

(1) ในกรณีของประเทศสหรัฐ ภายใต้ประมวลรัษฎากรภายในประเทศ (Internal Revenue Code) และ

(2) ในกรณีของประเทศไทยภายใต้ประมวลรัษฎากรและพระราชบัญญัติกฎหมายภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

ข้อ 29 ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรัษฎากรของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่าง ประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 30 การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการให้สัตยาบันตามขั้นตอนที่ใช้บังคับอยู่ของรัฐผู้ทำ สัญญาแต่ละรัฐและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ วอชิงตัน โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับต่อเมื่อมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและจะมีผลใช้บังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือเครดิตในหรือหลังจากวัน แรกของเดือนที่หกถัดจากวันที่อนุสัญญาเริ่มใช้บังคับ

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีที่เริ่มต้นในหรือ หลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่อนุสัญญาเริ่มใช้บังคับ

ข้อ 31 การเลิกใช้

1. อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลใช้บังคับจนกระทั่งเลิกใช้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจเลิกใช้อนุสัญญาในเวลาใด ๆ ภายหลังจากห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ โดยมโนทัศน์ว่าการแจ้งการ เลิกใช้จะต้องแจ้งอย่างน้อย 6 เดือนก่อนการเลิกใช้ โดยผ่านช่องทางทางทูต ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือเครดิตในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากระยะเวลา 6 เดือนของการสิ้นสุดผลใช้บังคับ

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากระยะเวลา 6 เดือน ของการสิ้นสุดผลใช้บังคับ

2. แม้จะมีวรรค 1 อนุสัญญานี้จะเลิกใช้ในวันที่ 1 มกราคม ของปีที่ 6 ถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับยกเว้นรัฐบาลของประเทศสหรัฐได้รับหนังสือ ทางทูตจากรัฐบาลของประเทศไทยในลักษณะตามที่ระบุไว้ในประโยคสุดท้ายของ วรรค 3 ของข้อ 28 (การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ) ภายในวันที่ 30 มิถุนายนของปีที่ 5 ถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ บ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2539 เป็นภาษาอังกฤษ

บันทึกสาระสำคัญ

การให้การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้อ่อนนุเคราะห์ยังเป็นที่น่าพอใจว่าเป็น เรื่องเกี่ยวกับการยอมให้ความช่วยเหลือเชิงภาษีโดยประเทศสหรัฐ

เป็นที่เข้าใจว่าถ้าประเทศสหรัฐ หลังจากนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายเกี่ยวกับบทบัญญัติว่าด้วยความช่วยเหลือเชิงภาษี หรือ ถ้าประเทศสหรัฐมีข้อตกลงจัดทำบทบัญญัติว่าด้วยความช่วยเหลือเชิงภาษีดังกล่าวกับประเทศอื่นใด ประเทศสหรัฐจะตกลงเปิดการเจรจาใหม่กับประเทศไทย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดทำข้อสรุปในพิธีสาร โดยกำหนดให้ความช่วยเหลือเชิง ภาษีที่คล้ายคลึงกันกับประเทศไทย

ในการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยังเป็นที่น่าพอใจว่าเป็น เรื่องเกี่ยวกับการเก็บภาษีอากรของกำไรจากการเดินเรือเป็นที่เข้าใจว่าถ้าประเทศไทยตกลงในสนธิสัญญาหรือความตกลง

ลงยื่นกับประเทศอื่นใด ใน (1) อัตราภาษีจากเงินได้หรือกำไรที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ
อื่นๆ เหล่านั้นเกี่ยวกับการดำเนินการเดินเรือ ซึ่งเป็นอัตราที่ต่ำกว่าอัตราที่ระบุในวรรค 2 ข้อ 8
(การขนส่งทางเรือและทางอากาศ) หรือที่อำนวยความสะดวกมากกว่าการปฏิบัติที่ระบุในวรรค 8 ของ
ข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) หรือวรรค 4 ของข้อ 8 (การขนส่งทางเรือและอากาศยาน) ประเทศไทยจะต
กลงเปิดการเจรจาใหม่กับประเทศสหรัฐ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดทำข้อสรุปในพิธีสารให้ใช้อัตราที่
ต่ำกว่านั้นหรือ การปฏิบัติที่ให้ความอนุเคราะห์มากกว่านั้นแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ สหรัฐความ
เข้าใจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพิธีสารให้เครดิตภาษีเงินได้ ปีโตรเลียมของประเทศไทยเป็นที่เข้าใจว่า
การใช้คำว่า “เงื่อนไข” ในวรรค 1 ของข้อ 25 (การ บรรเทาภาระภาษีซ้อน) มีเจตนาเพื่อให้เกิดความ
ชัดเจนว่ากฎระเบียบของประเทศสหรัฐเกี่ยวกับ “ฐานซ้ำซ้อน” ที่ผู้เสียภาษีจะนำมาใช้ในการ
กำหนดขอบเขตนั้น ภาษีเงินได้ปีโตรเลียมของประเทศไทยจะให้อัตราเป็นภาษีเงินได้ภายใต้ข้อ 25